

Herättäjä-Yhdistys ry
PL 21, 62101 Lapua
Puh (06) 433 5700
hy@h-y.fi
www.h-y.fi
www.herattajajuhlat.fi

**ANNA TOIVO
HUOMISEEN
HERÄTTÄJÄJUHLAT**

 Seinäjoella 14.-16.7.2023

**sunnuntai 16.7.2023
aamuseurat klo 8.00
Jaakko Antila**

Pirstottu puu versoo

Opettaja kulkee kaupungin halki tuota viereistä Kirkkokatua, sairaalanmäeltä kohti asemaa. Tässä juhlakentän kohdalla hän poikkeaa kadun toiselle puolelle ja seisahtuu muistomerkin äärelle. Jalustassa lukee ”Taipale-Vuosalmi”. Silmien edessä ovat muistomerkin pirstotut puut.

Antti Tuurin romaanissa *Pohjanmaa* on kesäsunnuntai ja ”hautuva ilama”. Päivä on 17. heinäkuuta, Särkisyrjän taistelun alkamisen vuosipäivä — hyvinkin tarkalleen näitä aikoja. Opettaja elää läpi mennyttä. Hän on loukkaantunut. Hän tuntee, että häntä ei enää tarvita, kaivata eikä arvosteta. Hänellä ei enää ole paikkaa osana tiivistä ryhmää samalla tavalla kuin Taipaleenjoella tai Särkisyrjässä. Hän etsii elämäänsä merkitystä muistoista, kaikkein vaikeimmistakin.

Matka herättäjäjuhlille tai seuralähetyksen avaaminen voi olla retki omiin elämänvaiheisiin ja muistoihin. Näin voi olla täysin riippumatta siitä, ovatko vuorossa ensimmäiset juhlat vai lasketaanko kerrat kymmenissä. Mikäli takana on useampia juhlia, niihin liittyviä muistoja kuljettaa varmasti mukanaan. Voi käydä niinkin kuin opettajalle, että mennyt nousee päällimmäiseksi: ”Niillä juhlilla olivat vielä mukana he, joita ei enää ole.” Tai: ”Noilta juhlilta palasi rauhoittuneella mielellä.”

Menneisyyteen katsoessa voi päätyä pirstottujen puiden äärelle — aivan kuin romaanin opettaja. Voi näkyä menetyksiä ja kariutuneita unelmia. Voi syntyä kaipaus toiseen aikaan ja toiseen paikkaan, täysin tämänhetkistä ikävuosista riippumatta. Vaikeista muistoista saattaa löytää toivoa: jos silloin selvittiin, kyllä nytkin. Voi myös käydä niin, että löytyy vain kadotettu aika, jolloin vielä oli toivoa.

Kuulun niihin, joilla aiemmat juhlamuistot kulkevat tänään mukana. Myös noista muistoista, 23 vuoden takaa, piirtyy mieleen hetki, jolloin seisotaan pirstottujen puiden äärellä. Nurmon herättäjäjuhlien alttaria ollaan valmistelemassa. Komeita koivunrunkoja poltetaan juurestaan ja katkotaan, kun juhlatunnus saa muotonsa. Puiden varaan nousevat sanat ”Sinulla on tulevaisuuden toivo”.

Juhlakenttä oli silloin pirstottujen puiden vierellä niin kuin nytkin. Silloin rukoiltiin tulevaisuuden toivoa niin kuin tänään. Pirstottujen puiden luota myös romaanin opettaja lähtee lopulta eteenpäin ja suuntaa katseensa nykyhetkeen. Kenties juuri silloin, kun oman elämän tai koko ympäröivän maailman rakennuspuut hajoavat, avautuu tilaa uudenlaiselle toivolle. Ehkä on niin, että toivon rukous ja toivon lupaus kaikuvat siellä, missä on pirstottuja puita — ja erityisesti yksi puu. Se runneltiin myös 23 vuotta sitten kaikkein pahimmin, ja siihen lyötiin veriset naulat.

Herättäjä-Yhdistys ry
PL 21, 62101 Lapua
Puh (06) 433 5700
hy@h-y.fi
www.h-y.fi
www.herattajajuhlat.fi

**ANNA TOIVO
HUOMISEEN
HERÄTTÄJÄJUHLAT**

 Seinäjoella 14.-16.7.2023

Ruhjottu risti muistutti silloin, että julma vuosisata, Taipaleenjoen, Särkisyrjän ja lukemattomien muiden taistelujen ja kärsimysten, keskitys- ja vankileirien vuosisata, oli päättynyt. Risti ei kuitenkaan takertunut menneeseen. Ristin toivo ei koskaan ole vain menneisyyden toivoa. Se on tämän päivän ja huomisen toivoa.

Ruhjottu risti julisti juhlakentän edessä toivoa uudelle vuosituhannelle. Nyt näemme, että edelleen sota pirstoo puita. Yhä luomakunta huokaa ja moni ihminen kärsii. Kaiken keskellä sunnuntiaamu muistuttaa kuitenkin siitä, että runneltu ja kuollut Kristus nousi elämään. Hän kuoli ja nousi kuolleista antaakseen elämän sinullekin, joka tänään tunnet, ettei sinua kaivata, arvosteta tai tarvita. Hän kaippaa, rakastaa ja tarvitsee. Hän on puu, me olemme oksat. Kirkko on sitä, että pirstottu puu, Kristus, versoo uutta.

Johanneksen ilmestyksen näyt huipentuvat kuvaukseen uudesta Jerusalemissa: ”Kaupungin valtakadulla, virran haarojen keskellä kasvoi elämän puu. Puu antaa vuodessa kahdettoista hedelmät, uuden sadon kerran kuukaudessa, ja sen lehdistä kansat saavat terveyden.” (Ilm. 22:2.)

Se, joka tänään kulkee romaanin opettajan tavoin tämän kaupungin valtakatua, Kirkkokatua, voi huomata, miten kadun toisella puolella muistomerkin pirstotut puut kuiskaavat historiaa. Mutta kadun tällä puolella, joen kahden haaran välissä, avautuu jotakin tuosta näystä. Kaiken ylle kohoaa korkea valkoinen risti, kerran pirstottu puu, mutta nyt kuin elämän puu, jonka juurella juhlakentällä ja sen ympäristössä käy vilinä ja versoo elämä. Tuon puun jokainen verso ja jokainen oksa on arvokas, kaivattu ja tarpeellinen — niin, juuri sinä.